

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských úředníků odmítl stížnost obviněného do usnesení vrchního soudu v Praze jako kárného soudu pro soudcovské úředníky ze dne 13. září 1929, jímž byla zamítnuta žádost stěžovatele o obnovu kárného řízení:

O d ů v o d n ě n í :

Podle výkazu o doručení bylo napadené usnesení stěžovateli doručeno dne 28. září 1929. Stížnost proti němu došla na kárný soud první stolice dne 11. října 1929 a na poštu byla dána dne 9. října 1929. Poněvadž v zákoně ze dne 21. května 1868, čís. 46 ř. zák. lhůty k podání opravných prostředků proti rozhodnutí kárného soudu první stolice stanoveny jsou jako podle § 39 neprodlužitelné vesměs na 8 dní, nemůže býti pochybnosti, že i v souzeném případě k podání stížnosti platí lhůta 8 dnů. Táž lhůta stanovena je i v § 357 tr. ř. pro stížnost do usnesení soudu první stolice, jímž bylo rozhodnuto o přípustnosti obnovy řízení. Poněvadž stížnost byla podána po uplynutí této lhůty, jest opožděnou a bylo jí jako takovou podle § 39 cit. zákona odmítnouti.

Čís. 89 dis.

Pokud v podání útratového rekursu, napadajícího četné jen nepatrné položky, nelze spatřovati advokáta nedůstojné, ve smyslu zásad hájených výborem obzvláštní komory cti a vážnosti stavu se přičítací, malicherné brojení proti nepatrným položkám přísudku.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 10/29.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů vyhověl odvolání obviněného do nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 18. února 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem porušení cti a vážnosti stavu, a zprostil obviněného z obvinění z přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že podal do útrat přisouzených zástupci odpůrce stížnost, ve které malicherným způsobem pozastavoval jednotlivé položky a tvrdil, že jednotlivé práce nebyly nutné.

D ů v o d y:

Odvolatel podal ve sporu o zaplacení 417 Kč, v němž jeho klient podlehl a byl odsouzen k náhradě útrat sporného řízení upravených na 446 Kč, proti odsuzujícímu rozsudku odvolání, v němž napadal rozhodnutí i ve věci samé i v otázce útrat. Odvolací soud odvolání ve věci samé nevyhověl, ale snížil útraty první stolice o 55 Kč na 391 a uložil žalobci, by odvolatelovu klientovi nahradil 24 Kč 50 h za náklady na úspěšný opravný prostředek proti výroku o útratách. Uváží-li se, že útraty sporného řízení celkem jednoduché, v němž se konala jen dvě sporná jed-

nání, jedno o jedné a druhé o půl hodině, byly hojně přisouzeny částkou převyšující cenu sporného předmětu; že opravný prostředek proti útratovému výroku byl spojen s opravným prostředkem — třebaže bezvýsledným, ale přece jen řádným — proti rozhodnutí ve věci samé; že nezůstal bez úspěchu; že jím pro stěžovatelova klienta byla získána částka 55 Kč, tedy více než osmina celého sporného předmětu; že mimo to o částku 24 Kč 50 h za něj přisouzených se zmírnila i klientova povinnost k náhradě dosti vysokých útrat procesních; a že jím pro odpůrce nevznikly útraty, které by byly nepoměrně vysoké, srovnávají-li se s částkou, pro kterou vzešly, nelze z pouhé okolnosti, že útratová stížnost napadala četné jen nepatrné položky, usuzovati, že odvolatelova stížnost byla malicherným, nepřejícím, advokáta nedůstojným brojením proti jednotlivým nepatrným položkám přisudku, jež by se ve smyslu zásad hájených výborem advokátní komory jako stavovského úřadu ovšem přičilo cti a vážnosti advokátského stavu, nýbrž lze v souzeném případě podle jeho zvláštních okolností odvolateli dáti za pravdu, že mu šlo jen o plnění povinností jemu v 9 adv. ř. uložených. Proto bylo odvolání vyhověti a odvolatele zprostiti.

Čís. 90 dis.

Jde o porušení cti a vážnosti stavu, opomenul-li advokát jako člen ředitelského výboru spolku učiniti opatření, by spolek (rozesíláním upomínacích dopisů, v nichž účtuje upomínací útraty a vyhrožuje podáním žaloby) nezasahoval do agendy advokátské.

Kárná rada je podle obdoby předpisu § 267 tr. ř. oprávněna posuzovati činnost obviněného odchylně od odkazovacího usnesení.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1929, Ds I 13/29.)

N e j v y š š í s o u d jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a advokátních kandidátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady advokátní komory v Praze ze dne 14. března 1929, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Předem budiž zdůrazněno, že výtky odvolání, že chyběla obžaloba neobstojí. V odkazovacím usnesení bylo odvolateli za vinu kladeno za porušení stavovské cti, že závadné upomínky spolku pro ochranu věřitelů byly rozeslány s jeho souhlasem a vědomím; naproti tomu spatřuje kárný nález jeho zavinění v tom, že opomenul vyvinouti vhodnou činnost ve spolku, by upomínky nerozesílal. Jde tedy v tom i onom případě o předmět obvinění, při čemž jen činnost obviněného ohledně onoho předmětu (rozesílání závadných upomínek spolkem pro ochranu věřitelů) byla kárným nálezem odchylně od odkazovacího usnesení posouzena. K ta-